

Pingstdagen – otålighetens fest

Av Anders Arborelius ocd

Pingsten är den heliga otålighetens fest. Ibland säger vi lite förenklat och alltför lätt att man måste vara tålmodig och förnöjsam. ”Tålmodet uppnår allt”, säger Teresa av Avila, fast hon samtidigt förtärs av längtan efter att få se Gud. Och det är det märkliga med vårt kristna liv: att vi ofta måste lära oss knyta samman saker och ting som är raka motsatsen till varandra.

Vi måste ge oss till tåls med livet och oss själva, vi måste acceptera allt detta, realistiskt och klarsynt, men samtidigt måste vi gå upp i limningen av längtan efter det fullkomliga, efter Guds egen fullhet, efter att få se och röra vid honom sådan han är. Vi är ju bara skapade för honom. Allt i oss är menat att fullbordas i honom. Därför får vi inte vara alltför tålmodiga och förnöjsamma med det vi är och har. Längtans eld får inte slockna. Otålighet, ja, ett visst mått av missnöje och rastlöshet, i väntan på att bli uppfylld av Andens fullhet, tillhör vår kristna existens.

Den Helige Ande är otålighetens Ande. Han vill uppfylla allt och förvandla allt, han är utgjuten över hela Kyrkan för att driva oss alla fram mot kärlekens fulla enhet. Vi får helt enkelt inte ge oss till tåls och nöja oss med det vi har. Anden är också ingjuten i vårt hjärta, så att vi som söner får ropa i helig otålighet: ”Abba, Fader!” Denna otåliga längtan efter Guds fulla kärlek, som Anden är och utverkar i oss, brukar uttryckas i ett litet, men högst bestämt ord: ”Kom”.

Anden har visserligen redan kommit, genom pingstens under har han kommit till hela Kyrkan, genom dopets och konfirmationens nåd har han kommit in i vårt hjärta, ja, redan genom skapelsen har han kommit och svävar över allt som finns till. Men det fina med Anden är att han kan komma ännu mer. Ju mer han har kommit, desto mer vill han komma. Hans logik är en aning annorlunda än vår.

Just därför är han Hjälparen, som Jesus kallar honom i dagens evangelium. Anden hjälper oss i vår oförmåga, han lär oss allt och påminner oss om allt som Jesus har sagt och visat oss. Anden vill ju aldrig tala om sig själv, han vill bara leda oss allt djupare in i de outtömliga djupen i kärleken mellan Fadern och Sonen. Ja, Anden är just detta opejlbara djup.

Vi måste bli otåligare och otåligare av längtan efter detta kärlekens fulla djup. Anden ger oss helt enkelt ingen ro. Vi får aldrig nöja oss med det lilla vi har. Anden väcker oss ständigt på nytt till liv, till att gå vidare. Kanske det är en av vår tids stora nådegåvor, fast de flesta inte har den blekaste aning om det? Den sfär av rastlöshet och missnöje som ett samhälle präglad av konsumtionsbegär ofrånkomligt skapar, är faktiskt som klippt och skuret för Anden.

Hur många människor längtar inte otåligt efter något mer och något annat! De tror att de vet vad de vill ha, men aldrig blir de helt nöjda. Ja, ju mer de får, desto otåligare blir de. Här kan vi som kallar oss Guds barn lära oss ofantligt mycket av dem som vi brukar kalla världens barn. Vi får aldrig glömma att Jesus har gett oss en av dem, den orättrådige förvaltaren, som ett föredöme i otålig längtan efter mer – och bakom detta mer, mitt i denna otålighet, finns alltid Anden. Objekten för människans längtan är många, men själva otåligheten tillhör hennes väsen, som är skapat för att uppfyllas av det som är oändligt mycket större än vi själva: Gud.

Arvingar brukar vänta otåligt på att få ut sitt arv. Som Guds barn är vi också Guds arvingar och Kristi medarvingar som Paulus helt prosaiskt säger. Vi behöver inte hymla med det. Gud har dött för oss på korset: arvet är redan vårt, vi får del i härligheten redan nu. Den Helige Ande själv är underpanten på att vi fått ut vårt arv. men det märkliga med detta arv är att vi ändå inte blir nöjda och faller till ro, medan vi njuter av detta feta arv. I stället blir vi ännu otåligare. Vi har fått arva allt, men ändå längtar vi efter mer, efter det som är mer än allt. Arvet innebär att vi ännu mer måste ropa: ”Abba, Fader!” Anden har blivit så djupt ingjuten i våra ådror att vi i helig rastlöshet bara ropar: ”Kom!”

Vi är skapade och frälsta för att vara otåliga. Skillnaden mellan Guds och världens barn är hårfin, men ändå avgrundsdjup. Guds barn vet varför de är så otåliga och missnöjda. De vet att ingenting här på jorden, ingenting av det stora som Gud ger dem, kan mätta dem. Världens barn tror – eller gör de verkligen det? – att det finns något här på jorden som kan mätta deras begär. Men Anden är aldrig långt borta från någon. Han är Hjälpare för alla.

Allt missnöje och all otålighet pekar i sista hand tillbaka på honom. Han kan väcka alla till liv, han är inte för inte Livgivaren. Han som uppväckte Jesus från de döda bor i oss för att levandegöra oss. Samma gudomliga kraft som besegrade dödens makt på påskdagens morgon finns nu i oss. Varje morgon på nytt får vi ta emot Andens kraft, han som vill ”påminna oss om allt och lära oss allt”, han som vill göra oss mer och mer lika Kristus, allt till Faderns ära.

Mitt i vår svaghet får vi längta otåligt efter Andens kraft. Eftersom vi redan fått ut arvet kan vi just i vår svaghet se hur Andens kraft får sista ordet. Svagheten blir den effektfulla bakgrunden som vi erbjuder Anden, liksom vår fattigdom och tomhet blir den rymd där hans fullhet får rum. Och vår brist på kärlek, vår torka och ofruktsamhet, kan bli det fnöske och bränsle där hans kärlek kan brinna. Kanske är det just detta som är Andens stora gåva till oss och vår tid?

Ofta ser vi det inte, eftersom vi är fullt upptagna med att vara otåliga och missnöjda med allt och alla. Ja, bara det visar oss att otåligheten gått oss i blodet. Men samtidigt borde just detta vara ett tecken för oss: att Andens heliga otålighet, den nya och eviga pingsten, den outsläckliga längtan efter heligheten, ja, begäret efter Guds eget mysterium finns i oss. Och detta övergår allt. Ofta ser vi bara baksidan, tomrummet, vad som ännu fattas, men egentligen är det just det som är det stora tecknet på att Anden bor och verkar i oss. Därför får vi i full tillit fortsätta att vara otåliga och ropa: "Kom!"